

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSN Bogumiła Ustjanicz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi K. G.

o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa K. G.

przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie (...)

o zapłatę,

zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 września 2011 r., sygn. akt I ACa (...)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 listopada 2016 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) oddała zażalenie;**

**2) przyznaje od Skarbu Państwa Sądowi Apelacyjnemu w K. adwokatowi D. C. kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta) podlegającą podwyższeniu o podatek od towarów i usług (VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu w postępowaniu zażaleniowym;**

**3) odstępuje od obciążenia skarżącego kosztami postępowania zażaleniowego.**

## UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 13 września 2011 r. została oddalona apelacja powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 kwietnia 2011 r., którym oddalono jego powództwo skierowane przeciwko Skarbowi Państwa Wojewodzie (...) o zasądzenie zadośćuczynienia i ustalenie odpowiedzialności pozwanego za przyszłe szkody. Powód połączył powstanie szkody z zakażeniem go wirusem zapalenia wątroby typu C podczas pobytu w Instytucie Neurologii CM (...) Klinice Neurotraumatologii w K. w okresie od 23 grudnia 1998 r. do 5 stycznia 1999 r.

Skargę o wznowienie postępowania powód oparł na podstawie wykrycia takich środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których nie mógł skorzystać w tym postępowaniu (art. 403 § 2 k.p.c.). Tymi dowodami były pisma prof. zw. dr. hab. n. med. W. S. - biegłego w poprzedniej sprawie - z dnia 6 września 2012 r. i z dnia 3 grudnia 2015 r. oraz dokumentacja lekarska. Wynikało z nich, że do zakażenia powoda mogło dojść podczas pobrania krwi metodą plazmaferezy w dniu 27 maja 1985 r., na co wskazuje leczenie w Klinice Chorób Zakaźnych w K., prowadzone od 25 lipca 1985 r., gdzie stwierdzono tego rodzaju zapalenie. Podstawą tego stanowiska była karta krwiodawcy pozyskana z archiwum Aresztu Śledczego w K. oraz dokumentacja lekarska z Kliniki. Do wniesienia skargi doszło w dniu 1 lutego 2016 r.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił skargę przyjmując, że powoływane przez powoda dowody nie miały wpływu na wynik prawomocnie zakończonej sprawy, ponieważ dotyczą okoliczności wcześniejszych niż będące podstawą tego orzeczenia, jak też działalności innych jednostek organizacyjnych Skarbu Państwa. Zaznaczył, że przed Sądem Okręgowym w K. toczyła się sprawa obejmująca roszczenie powoda zasądzenia zadośćuczynienia, renty i ustalenia odpowiedzialności za przyszłe szkody, skierowane przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Zdrowia, w której zakażenie połączył on z działalnością Wojewódzkiej Stacji Krwiodawstwa w K. Nieprawomocnym wyrokiem z dnia 17 listopada 2015 r. jego powództwo zostało oddalone.

Powód w zażaleniu zarzucił niezastosowanie art. 403 § 2 k.p.c., chociaż pisma prof. W. S. wskazują na możliwość występowania błędów w opinii złożonej w

poprzedniej sprawie. Stwierdził, że naruszenie art. 328 § 2 w związku z art. 406 k.p.c. polegało na niewyjaśnieniu podstawy przyjęcia, że dowody te nie będą miały wpływu na wynik sprawy i nie wskazują na możliwość błędu w tej opinii. Domagał się zmiany postanowienia i przyjęcia skargi do rozpoznania, względnie uchylenia go i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia podnosząc, że już w pozwie z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy w K. (sygn. akt IC (...)) powód przedstawił kartę informacyjną wydaną przez Klinikę Chorób Zakaźnych Akademii Medycznej w K. Ponadto do apelacji wywiedzionej w dniu 21 grudnia 2015 r. w tej sprawie dołączył pismo prof. W. S. z dnia 3 grudnia 2015 r. W tej sytuacji trzymiesięczny termin do wniesienia skargi upłynął najpóźniej z dniem 21 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawą wznowienia postępowania, zgodnie z art. 403 § 2 k.p.c., mogą być okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które dotyczą przedmiotu postępowania w sprawie prawomocnie zakończonej, istniały już w jej toku, ale nie były znane stronie, która nie mogła z nich skorzystać. Nie chodzi zatem o każdą nową okoliczność lub środek dowodowy, ale o takie, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Niemożność skorzystania z nich, powinna być wykazana. Niewiedza strony musi wynikać z przyczyn obiektywnych, niezależnych od niej. Możliwość skutecznego powołania się na przyczynę objętą art. 403 § 2 k.p.c. jest uzależniona od zaistnienia łącznie trzech przesłanek: wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane, możliwości ich wpływu na wynik sprawy, niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu.

Przedstawione przez skarżącego dowody w postaci dokumentacji z pobrania krwi oraz z leczenia w Klinice Chorób Zakaźnych Akademii Medycznej w K. wskazują na inne okoliczności, w jakich mogło dojść do zakażenia skarżącego niż te, które były podstawą faktyczną jego powództwa i wyroków Sądów obu instancji oddalających to powództwo. Odmienne są zarówno podmioty, z których działalnością skarżący łączy powstanie szkody, czas w jakim mogła być wyrządzona i okoliczności, które mogły wskazywać na doprowadzenie do

zakażenia. Pisma prof. W. S. potwierdzają stanowisko skarżącego, że zakażenie mogło nastąpić podczas pobrania krwi metodą plazmaferezy. Oznacza to, że dowody obecnie powoływane nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia o powództwie rozpoznanym w prawomocnie zakończonym postępowaniu, a zatem nie mogłyby mieć wpływu na jego wynik. Nie została spełniona jedna z koniecznych przesłanek podstawy wznowienia objętej art. 403 § 2 k.p.c. W tej sytuacji bezprzedmiotowe stało się rozważanie, czy zostało wykazane przez skarżącego zaistnienie pozostałych przesłanek.

Nie zasługiwał na podzielenie zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 328 § 2 w związku z art. 406 k.p.c. Ocena wypowiedzi prof. W. S. zawartych w wymienionych pismach nie była objęta zakresem badania przez Sąd kwestii dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania, przewidzianym w art. 410 § 1 k.p.c. Oparcie skargi na przyczynie wznowienia, której jedna z wymaganych przesłanek nie została wykazana, uniemożliwiało odnoszenie się do dowodów i okoliczności niemających znaczenia w sprawie prawomocnie zakończonej.

Ubocznie można dodać, że skarżący nie dochował 3 miesięcznego terminu, wynikającego z art. 407 § 1 k.p.c. do wniesienia skargi, skoro na dokumentację z leczenia w Klinice Chorób Zakaźnych Akademii Medycznej w K. powołał się już w pozwie z dnia 12 kwietnia 2012 r., inicjującym sprawę oznaczoną sygnaturą I C (...) i z dnia 6 września 2012 r. pochodzi pierwsze pismo prof. W. S., zaś skarga została wniesiona w dniu 1 lutego 2016 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398<sup>14</sup> w związku z art. 391 § 1, art. 397 § 2 zdanie pierwsze i art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego wynika z zasady przewidzianej w art. 520 § 1 w związku z art. 391 § 1, 397 § 2 zdanie pierwsze, 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. Na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (jedn. tekst: Dz. U. z 2015 r., poz. 615, ze zm.) i § 8 pkt 6 w związku z § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801) orzeczono o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu w postępowaniu zażaleniowym.

db

r.g.